

" মৰমৰ সন্তানসকল – পৱিত্ৰ হৈ গতি - সংগতি ৰ লায়ক হোৱা। পতিত আত্মা গতি - সংগতিৰ লায়ক নহয়। বেহদৰ পিতাই তোমালোকক বেহদৰ লায়ক কৰি তোলে "

প্ৰশ্ন: পিতাব্ৰতা বুলি কাক কোৱা হ'ব? তেওঁলোকৰ মুখ্য লক্ষণ কি শুনোৱা?

উত্তৰ: পিতাব্ৰতা তেৱেঁই যিসকলে পুৰা পিতাৰ শ্ৰীমতত চলে, অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰে, অব্যাভিচাৰী স্মৃতিত থাকে, এনেকুৱা সুসন্তানেহে প্ৰতিটো কথাৰ ধাৰণা কৰিব পাৰিব। তেওঁলোকৰ সদায় সেৱাৰ প্ৰতি খেয়াল চলি থাকিব। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিৰূপী পাত্ৰ পৱিত্ৰ হৈ গৈ থাকে। তেওঁলোকে কেতিয়াও পৰিত্যাগ কৰিব নোৱাৰে।

গীত: মোৰ সহায়কাৰী হোৱাজন , তোমাক অন্তৰেৰে ধন্যবাদ ... (মুঝকো সহাৰা দেনেৱালে ...)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি ধন্যবাদ জনায়। সকলোৱে একে সমানে ধন্যবাদ নিদিয়ে, যিসকল ভাল নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হ'ব আৰু যিসকলে সৰ্বান্তঃকৰণে অতি প্ৰেমেৰে পিতাৰ সেৱাত উপস্থিত থাকে তেওঁলোকেহে অন্তৰেৰে ধন্যবাদ জনায় - বাবা এয়া আপোনাৰ চমৎকাৰ, আমিহে একো জনা নাছিলো। আমিহে আপোনাৰ সৈতে মিলিত হোৱাৰ লায়ক নাছিলো। এয়াতো যথায়থ যি মায়াই সকলোকে নালায়েক কৰি দিছে। তেওঁলোকৰ থবৰে নাই যে স্বৰ্গৰ লায়ক কোনে কৰি তোলে আৰু পুনৰ কোনে নৰকৰ লায়ক কৰি তোলে? তেওঁলোকে বুজে যে পিতাই গতি আৰু সংগতি দুয়োটাৰে লায়ক কৰি তোলে। নহ'লে তাৰ লায়ক কোনো নাই। নিজেও কয় - আমি পতিত। এই দুনিয়াখনেই পতিত। সাধু-সন্ত আদি কোনেও পিতাক নাজানে। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ পৰিচয় দিছে। পিতাহে আহি পৰিচয় দিব লাগে, সেয়াই নিয়ম। ইয়ালৈ আহি লায়ক কৰি তুলিব লাগে, পাৱন কৰি তুলিব লাগে। তাত (পৰমধামত) বহিয়ে যদি পাৱন কৰি তুলিব পাৰে তেনেহ'লে ইমান নালায়েক হয়েই বা কিয়?

তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰিহে নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হোৱা। পিতাৰ পৰিচয় কেনেকৈ দিয়া উচিত – এয়াও বুদ্ধিত থাকিব লাগে। শিৱায়ৈ নমঃ বুলিও নিশ্চয় কয়। তেৱেঁই মাতা-পিতা আটাইতকৈ উচ্চ হয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰতো ৰচনা হয়। তেওঁলোকক ৰচনা কৰোঁতা নিশ্চয় পিতা হ'ব, মাঁও থকা উচিত। সকলোৰে গড ফাদাৰতো (ঈশ্বৰ পিতা) এজন নিশ্চয় আছে। নিৰাকাৰকে গড বুলি কোৱা হয়। ৰচয়িতা সদায় এজনে হয়। প্ৰথমতে পৰিচয় দিব লাগে অক্ষৰ (আল্লাৰ)। এইটো যুক্তিযুক্ত পৰিচয় কেনেকৈ দিয়া যায় – সেয়াও বুজিব লাগে। ভগৱানেই জ্ঞানৰ সাগৰ, তেৱেঁই আহি ৰাজযোগ শিকায়। সেই ভগৱান কোন? প্ৰথমতে অক্ষৰ পৰিচয় দিব লাগে। পিতাও নিৰাকাৰ, আত্মাও নিৰাকাৰ। সেই নিৰাকাৰ পিতা আহি সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। কাৰোবাৰ দ্বাৰাতো বুজাব নহয় জানো। নহ'লে ৰজাৰো ৰজা কেনেকৈ কৰি তুলিলে? সত্যযুগী ৰাজ্য কোনে স্থাপনা কৰিলে? স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা কোন? নিশ্চয় হেভেনলি গড ফাদাৰেই (স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ পিতাই) হ'ব? তেওঁ নিৰাকাৰ হোৱা উচিত। প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিবলগীয়া হয়। কৃষ্ণক আৰু ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক পিতা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁলোককতো ৰচনা কৰা হয়। যেতিয়া সূক্ষ্মবতনবাসী সকলকো ৰচনা কৰা হয়, তেওঁলোকো ৰচনা হয় তেনেস্থলত স্থূল বতনবাসীসকলক ভগৱান বুলি কেনেকৈ কোৱা হ'ব? গোৱা হয় – দেৱতায়ে নমঃ, তেওঁ হৈছে শিৱায়ৈ নমঃ, এইটোৱে মুখ্য কথা। এতিয়া প্ৰদৰ্শনীততো বাৰে বাৰে এটা কথাই বুজাই থকা নহয়। এয়াতো প্ৰতিজনক ভালদৰে বুজাব লাগে। নিশ্চয় কৰাব লাগে। যিয়ে আহে তেওঁলোকক প্ৰথমতে এইটো শুনাব লাগে যে আহা, তোমালোকক পিতাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাম। পিতাৰ পৰাহে তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ পাব। পিতাইহে গীতাত ৰাজযোগ শিকাছে। কৃষ্ণই শিকোৱা নাই। পিতাই হৈছে গীতাৰ ভগৱান। এইটো হৈছে প্ৰথম কথা। কৃষ্ণ ভগৱানুৱাচ নহয়। ৰুদ্ৰ ভগৱানুৱাচ বা সোমনাথ, শিৱ ভগৱানুৱাচ বুলি কোৱা হয়। প্ৰত্যেক মনুষ্যৰে জীৱন কাহিনী নিজা নিজা। এজনৰ লগত আনজনৰ লগত নিমিলে। গতিকে যিয়ে আহে প্ৰথমতে এইটো কথাৰ ওপৰত বুজাব লাগে। বুজাবৰ বাবে এইটোৱে মূল কথা। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ এয়া কৰ্তব্য। তেওঁ (শিৱ) হেভেনলি গড ফাদাৰ, এওঁ (কৃষ্ণ) হেভেনলি প্ৰিন্স (স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ)। এয়া একেবাৰে স্পষ্ট কৰি বুজাব লাগে। মুখ্য হৈছে গীতা, তাৰ আধাৰতে অন্য শাস্ত্ৰবিলাক। সকলো শাস্ত্ৰৰ ভিতৰত শিৰোমণি হৈছে ভাগৱত গীতা। মনুষ্যই সোধে - তোমালোকে শাস্ত্ৰ, বেদ আদি মানানে? হেৰ', প্ৰত্যেকে নিজৰ ধৰ্ম শাস্ত্ৰক মানিব। সকলো শাস্ত্ৰক জানো মানিব! অৱশ্যে সকলোবোৰ নিশ্চয় শাস্ত্ৰ হয়। কিন্তু শাস্ত্ৰবোৰক জনাৰ আগতে মুখ্য কথা হ'ল পিতাক জনাতো, যাৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যাব। উত্তৰাধিকাৰ শাস্ত্ৰৰ দ্বাৰা পোৱা নাযায়, পিতাৰ পৰাহে

পোৱা যায়। পিতাই যি জ্ঞান দিয়ে, উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে, তাক লৈ কিতাপ লিখা হৈছে। প্ৰথমতে গীতাৰ প্ৰসংগকে ল'ব লাগিব। গীতাৰ ভগৱান কোন? তাতে ৰাজযোগৰ কথা আহি যায়। ৰাজযোগ নিশ্চয় নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে হ'ব। ভগৱানে আহি পতিততো কৰি নোতোলে। তেওঁতো পৱিত্ৰ মহাৰজা কৰি তুলিব লাগে। প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া আৰু এনেকৈ লিখোৱা – মোৰ নিশ্চয় হৈছে যে যথাযথ এওঁ আমাৰ পিতা হয়। প্ৰথমতে বুজাব লাগে শিৱায়ে নমঃ, তুমিয়ে মাতা-পিতা... মহিমাও সেই পিতাৰে হয়। ভগৱানে ভক্তিৰ ফলো ইয়ালৈ আহি দিব লাগে। ভক্তিৰ ফল কি, এয়া তোমালোকে বুজি পাইছা। যিসকলে বহুত ভক্তি কৰিছে, তেওঁলোকে ফল পাব। এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰত নাই। তোমালোকৰ ভিতৰতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা। বুজোৱা হয় সেয়া তোমালোকৰ বেহদৰ মাঁ-পিতা। জগত অশ্বা, জগত পিতা বুলিও গোৱা হয়। আদম আৰু ইভক মনুষ্যই জানে। ইভক মাদাৰ বুলি কয়। প্ৰকৃততে ইভনো কোন সেয়া কোনেও নাজানে। পিতাই বহি বুজায়। হয়, কোনেও তৎক্ষণাৎ বুজি নাপায়। পঢ়াত সময় লাগে। পঢ়ি পঢ়ি গৈ বেৰিষ্টাৰ হৈ যায়। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নিশ্চয় আছে, দেৱতা হ'বলৈ হ'লে প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। গোৱাও হয় - তুমিয়ে মাতা-পিতা... আকৌ এনেকৈও কয় - পতিত-পাৱন আহা। তেনেহ'লে পতিত দুনিয়া আৰু পাৱন দুনিয়া কাক কোৱা হয়? কি কলিয়ুগ এতিয়া আৰু 40 হাজাৰ বছৰ থাকিব? অহা, পৱিত্ৰ কৰি তোলাতোতো সেই এজন পিতাই নহয় জানো। গড ফাদাৰ হৈছে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰোঁতা। কৃষ্ণতো হ'ব নোৱাৰে। তেওঁতো উত্তৰাধিকাৰ লৈছে। সেই কৃষ্ণ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ আৰু শিৱবাবা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তেওঁ হৈছে ৰচনা, প্ৰথম ৰাজকুমাৰ। সেয়াও স্পষ্ট কৰি ডাঙৰ ডাঙৰ আখৰেৰে লিখিব লাগে তেতিয়া তোমালোকৰ বুজাবলৈ সহজ হ'ব। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ বিষয়ে জানি যাবা। ৰচয়িতাই হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। তেৱেঁই ৰাজযোগ শিকায়। তেওঁ কোনো ৰজা নহয়, তেওঁ ৰাজযোগ শিকাই ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলে। ভগৱানে ৰাজযোগ শিকাইছে, শ্ৰীকৃষ্ণই ৰাজ্য পদ প্ৰাপ্ত কৰে, তেৱেঁই হেৰুৱায়, পুনৰ তেৱেঁই পাব লাগিব। চিত্ৰৰ দ্বাৰা বহুত ভালকৈ বুজাব পাৰি। পিতাৰ কৰ্তব্যও নিশ্চয় থাকিব লাগিব। শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দিয়া বাবে ভাৰত কড়ি তুল্য হৈ গৈছে। শিৱবাবাক জানিলে ভাৰত হীৰা তুল্য হৈ যায়। কিন্তু প্ৰথমতে এইটো বুদ্ধিত ধাৰণ হ'ব লাগিব যে এয়া আমাৰ পিতা হয়। পিতাই প্ৰথমতে নতুন স্বৰ্গৰ দুনিয়া ৰচনা কৰে। এতিয়াতো পুৰণি দুনিয়া। গীতাত ৰাজযোগৰ বিষয়ে আছে। বিলাতত থকাসকলেও ৰাজযোগ শিকিবলৈ বিচাৰে। গীতাৰ পৰাই শিকিছে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা, আনকো বুজাবলৈ চেষ্টা কৰা যে পিতা কোন হয়? তেওঁ সৰ্বব্যাপী নহয়। যদি সৰ্বব্যাপী হয় তেন্তে ৰাজযোগ কেনেকৈ শিকাব? এই ভুলটোৰ ওপৰত বহুত খেয়াল চলা উচিত। যিয়ে সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকিব তেওঁলোকৰহে খেয়াল চলিব। ধাৰণাও তেতিয়া হ'ব যেতিয়া পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব, অশৰীৰী হ'ব, মনমনাভৱ হৈ থাকিব, পতিৱতা বা পিতাৱতা হ'ব অথবা সুপুত্ৰ হ'ব।

পিতাই আদেশ দিয়ে - যিমান পাৰা স্মৰণ কৰাৰ সময় বঢ়াই যোৱা। দেহ-অভিমানত অহা বাবে তোমালোকে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা, বুদ্ধিও পৱিত্ৰ নহয়। “বাঘিনীৰ গাখীৰ”ৰ ক্ষেত্ৰত কোৱা হয় সেয়া থ'বলৈ সোণৰ পাত্ৰৰ প্ৰয়োজন। ইয়াতো পিতাৱতা পাত্ৰৰ প্ৰয়োজন। অব্যাভিচাৰী পিতাৱতা বহুত কম আছে। কোনোৱেতো একেবাৰে নাজানে। যেন সৰু শিশুহে। যদিও ইয়াতে বহি আছে কিন্তু একো বুজি নাপায়। যেনেকৈ সন্তানক সৰুতে বিয়া কৰাই দিয়ে নহয় জানো। সন্তানক কোলাত লৈ বিয়া কৰাই দিয়া হয়। ইজন-সিজনৰ মাজত বহুত বন্ধুত্ব থাকিলে, বহুত প্ৰেম থাকিলে তেতিয়া তৎক্ষণাৎ বিয়া পাতি দিয়ে। ইয়াতো তেনেকুৱা। বাগদত্তা হয় কিন্তু একোৱেই বুজি নাপায়। আমি মন্মা-বাবাৰ হৈছো, তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। একোৱেই নাজানে। আচৰিত নহয়নে। 5-6 বছৰ থাকিও পিতাক অথবা পতিক পৰিত্যাগ কৰি দিয়ে। মায়াই ইমান হায়ৰাণ কৰায়।

গতিকে প্ৰথমতে শুনাৰ লাগে - শিৱায়ে নমঃ। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো ৰচয়িতা হয়। এই শিৱ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। তেন্তে এতিয়া কি কৰা উচিত? ত্ৰিমূৰ্তিৰ কাষত ঠাই আছে, তাত লিখিব লাগে যে শিৱবাবা আৰু কৃষ্ণ দুয়োজনৰে কৰ্তব্য বেলেগ বেলেগ। প্ৰথমতে যেতিয়া এইটো কথা বুজাবা তেতিয়া কপাল খুলিব। আৰু এই পঢ়া হৈছে ভৱিষ্যতৰ বাবে। এনেকুৱা পঢ়া অন্য একো নাই। শাস্ত্ৰৰ পৰা এনে অনুভৱ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি সত্যযুগৰ আদিৰ কাৰণে পঢ়ো। পঢ়া পূৰা হ'লে আমাৰ অন্তিম পৰীক্ষা হ'ব। আমি গৈ ৰাজ্য কৰিম। গীতা শুনাওঁতাসকলে এনেকুৱা কথা বুজাব নোৱাৰে। প্ৰথমতেতো পিতাক জানিব লাগে। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। পিতাই হৈছে ত্ৰিকালদৰ্শী, দুনিয়াত আৰু কোনো মনুষ্য ত্ৰিকালদৰ্শী নহয়। বাস্তৱত যিসকল পূজ্য তেওঁলোকেই পুনৰ পূজাৰী হয়। ভক্তিও তোমালোকে কৰিছা, আৰু কোনেও নাজানে। যিসকলে ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকেই প্ৰথমতে ব্ৰহ্মা তাৰ পাছত ব্ৰহ্মা মুখবংশী হয়। নিজেই পূজ্যও তেওঁলোকেই হয়। প্ৰথম নম্ৰৰ পূজ্যসকলে প্ৰথম নম্ৰৰত পূজাৰী হয়, পুনৰ পূজ্য হ'বগৈ। ভক্তিৰ ফলো প্ৰথমতে তেওঁলোকে পাব। ব্ৰাহ্মণসকলেই পঢ়ি পাছলৈ দেৱতা হয়গৈ – এয়া ক'তো লিখা হোৱা নাই। ভীষ্ম পিতামহ আদিয়েতো জানিছে যে এওঁলোকৰ দ্বাৰা জ্ঞান বান মাৰোতাজন অহিন কোনোবাহে। এইটো নিশ্চয় বুজিব যে কিবা এটা শক্তি আছে। এতিয়াও কয়

যে কিবা এটা শক্তি আছে যিয়ে এওঁলোকক শিকায়।

বাবাই দেখিছে – এই সকলোবোৰ মোৰ সন্তান। এই দুচকুৰেই দেখিব। যেনেকৈ যেতিয়া পিতৃ (শ্রাদ্ধ) খুৱায় তেতিয়া আত্মা আহে আৰু দেখে – এয়া অমুক। যেতিয়া খায় চকু আদি তেওঁৰ নিচিনা হৈ যাব। অস্থায়ীভাৱে ধাৰলৈ লয়। এয়া ভাৰততে হয়। প্ৰাচীন ভাৰতত প্ৰথমতে ৰাধা-কৃষ্ণৰ জন্ম হয়। তেওঁলোকক জন্ম দিওঁতাজনক উচ্চ বুলি গণ্য কৰা নহয়। তেওঁলোকেতো কম নম্বৰ লৈ পাছ কৰে। মহিমা কৃষ্ণৰ পৰা আৰম্ভ হয়। ৰাধা আৰু কৃষ্ণ দুয়োজনে নিজৰ নিজৰ ৰাজধানীলৈ আহে। তেওঁলোকৰ মাঁ-পিতাতকৈ সন্তানৰ নাম বেছি। কিমান আচৰিত কথা। গুপ্ত আনন্দ থাকে। পিতাই কয় - মই সাধাৰণ শৰীৰতে আহো। ইমান বিলাক মাতাৰ দল চম্ভালিব লাগে সেইবাবে সাধাৰণ শৰীৰ লৈছো, যাৰ দ্বাৰা খৰচ চলি যায়। শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰ। তেওঁ ভোলা ভাণ্ডাৰী, অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰো আকৌ তোলনীয়া সন্তানো আছে তেওঁলোকৰো চম্ভাল কৰে। এয়াতো সন্তানসকলেহে জানে।

প্ৰথমতে যেতিয়া আৰম্ভ কৰা তেতিয়া কোৱা শিৱ ভগৱানুৱাচ – তেওঁ সকলোৰে ৰচয়িতা, তেনেহ'লে আকৌ কৃষ্ণক জ্ঞানৰ সাগৰ, গড ফাদাৰ বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰি? লিখনি এনেকুৱা স্পষ্ট হ'ব লাগে যাতে পঢ়িলে ভালদৰে বুদ্ধিত বহি যায়। কিছুমানৰতো বুজিবলৈ দুই-তিনি বছৰ লাগে। ভগৱানে আহি ভক্তিৰ ফল দিব লাগে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পিতাই যন্ত্ৰ ৰচনা কৰিলে। ব্ৰাহ্মণসকলক পঢ়ালে, ব্ৰাহ্মণৰ দ্বাৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিলে। পুনৰ অধঃপতিত হ'বই লাগিব। বৰ ভাল বুজনি। প্ৰথমতে এইটো সিদ্ধ কৰি ক'ব লাগে - শ্ৰীকৃষ্ণ স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ, স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ পিতা নহয়। সৰ্বব্যাপীৰ জ্ঞানেৰে একেবাৰে তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। যিয়ে বাদশ্বাহী দিলে তেওঁক পাহৰি গ'ল। কল্প-কল্পই বাবাই ৰাজ্য দিয়ে আৰু আমি পুনৰ বাবাক পাহৰি যাওঁ। বৰ আচৰিত লাগে। গোটেই দিন আনন্দতে নাচি থাকিব লাগে। বাবাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি গঢ়ি তোলে। অম্ভা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) অব্যাভিচাৰী পিতাব্ৰতা হৈ থাকিব লাগে। স্মৰণ বঢ়াই বুদ্ধিক পৱিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে।

(2) পিতাৰ যুক্তিযুক্ত পৰিচয় দিয়াৰ বিধি উলিয়াব লাগে। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি অল্কক (আল্লাক) সিদ্ধ কৰিব লাগে। নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হৈ সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: স্বউল্লতিৰ যথার্থ চছমা পিন্ধি উদাহৰণস্বৰূপ হওঁতা আলস্যৰ পৰা মুক্ত হোৱা
যিসকল সন্তানে নিজকে কেৱল বিশাল মগজুৰে পৰীক্ষা কৰে, তেওঁলোকৰ চছমা আলস্যৰ হয়, তেওঁলোকে এইটোৱে দেখা পায় যে যিমান কৰিছো সেয়া বহুত কৰিছো। মই অমুক-অমুক আত্মাতকৈ ভাল, অলপ কিবা দুৰ্বলতাতো নামিগ্ৰামীসকলৰো থাকে। কিন্তু যিসকলে সঁচা অন্তৰেৰে নিজক পৰীক্ষা কৰে তেওঁলোকৰ চছমা যথার্থ স্বউল্লতিৰ হোৱা কাৰণে কেৱল পিতা আৰু নিজকহে দেখে, দ্বিতীয়, তৃতীয়জনে কি কৰিছে – সেয়া দেখা নাপায়। মই পৰিৱৰ্তন হ'ব লাগে মাথো এইটো চিন্তাতে থাকে। তেওঁলোক আনৰ কাৰণে উদাহৰণ হৈ যায়।

স্লোগান: হৃদক সকলো বংশৰ সৈতে সমাপ্ত কৰি দিয়া তেতিয়া বেহদৰ বাদশ্বাহীৰ নিচা থাকিব।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!